

ספנת

ר אימפריה הישראלית, המשתרעת עתה ממרומי קונייטרה ועד שפלת קאנטרה, כוללת כמיליון וחצי ערבים.

המיספר המדויק אינו ידוע. גם אין הוא חשוב ביותר. החשוב הוא כי באימפריה זו חיים, ברגע זה, שלושה ערבים בצד כל המישה יהודים.

מה לעשות בהם?

זוהי שאלת-היסוד של קיומנו. בלי תשובה ברורה על שאלה זו, כל הסיסמות בנוסח "שטח משוחרר לא יחזור" הן פיתפופי-ביצים.

גרוע מזה: הן פותחות פתח לסכנות, אשר בהשוואה אליהן מחזוריה אפילו הסכנה שאייי מזה על מדינת-ישראל ערב ה'5 ביוני 1967.

★ ★ ★

אם נספח את השטחים הכבושים — מה יקרה? מבחינה תיאורטית ומעשית, יש רק ארבעה פתרונות לבעייה זו:

● אפשר להפוך את ישראל למדינה דו-לאומית.

● אפשר לחסל את מיליון וחצי הערבים מבחינה גופנית.

● אפשר לגרש אותם מן המדינה המורחבת.

● אפשר להחזיק אותם כמושטר קולוניאלי. פתרונות אלה — אפשר לגנון אותם או לשלב אותם זה בזה.

אך דומני כי גם גאון מדיני לא ימצא פתרון אחר. אם כן, הבה ונבדוק פתרונות אלה לגופם.

בדיקה מעשית, ללא שיקולים מוסריים, ללא רגשות — פשוט בתרגיל של הגיון קר.

★ ★ ★

אחד מכל המיטפים ברגע זה לסיפוח השטחים הכבושים אינו רוצה במדינה דו-לאומית.

להיפך: כל המיטפים (זולת קבוצת-שוליים כנענית) הם קנאים לרעיון המדינה היהודית. כולם דוגלים באימרתו של משה דיין, שאמר בטלכיזיה האמריקאית, למחרת המלחמה: "ישראל צריכה להיות מדינה יהודית כשם שצרפת היא מדינה צרפתית."

מדינה יהודית — כלומר, מדינה שבמעט כל תושביה הם יהודים.

מדינה השייכת לכל היהודים בעולם, והקיימת כדי לפתור את בעייתם.

כזאת היתה ישראל ב'4 ביוני. היא לא תהיה כזאת אם יסופחו השטחים הכבושים.

אחרי הסיפוח, 40% מתושבי ישראל יהיו ערבים. שיעור-הילודה של ערבים אלה עולה לאין-שיעור על זו של היהודים, והדבר לא ישנה תוך זמן קצר.

סיכוייה של מדינה כזאת למשוך עליה יהודית מארצות-המערב הם אפסיים. עוד פחות מעשיים סיכוייה לשכנע את בריית-המועצות להתיר עליה יהודית בממדים ניכרים.

תוך 15 או 20 שנה, יהיו הערבים רוב במדינת ישראל. ישראל תהיה, פשוטו כמשמעו, מדינה ערי-בית, בעלת מיעוט יהודי.

ואז יאמר: הציונות ניצחה עד כדי התאבדות.

★ ★ ★

א בירי הסיפוח אינם דוגלים בפתרון כזה. הם רוצים לספח את השטחים הכבושים למדינה היהודית.

כלומר: הם היו רוצים בסיפוח שטחים ריקים.

שטחים משוחררים, תרתי משמע: משוחררים מן השלטון הקודם, וגם מן האוכלוסיה הקודמת.

השאלה היא: איך עושים את זה?

אפילו רצה בכך מישהו, צריך להיות ברור שישראל אינה יכולה לעלות על דרך של פתרון סופי.

מכיוון שאיננו עוסקים כאן במוסר, אלא רק בדברים מעשיים, חייבים אנחנו לשאול:

המסוגלים אנחנו לרוקן את השטחים המשוחררים בדרך של חיסול גופני?

זה אינו מעשי. פשוטו כמשמעו.

ישראל אינה מסוגלת לכך. אפילו היתה קמה בינינו דיקטטורה פאשיסטית, וכל האנשים ההגונים היו נכלאים במחנה-ריכוז במנזר סנטה-קטרינה, לא היה הדבר משנה את המצב.

העולם פשוט לא היה מניח לנו.

★ ★ ★

שנה דרך אחרת לריקון השטחים. בצורה הומאנית יותר.

גירוש הערבים.

אבל איך עושים את זה?

תוך סערת-המלחמה אפשר היה להעלות כמה רבבות

ערבים על משאיות, ולהובילם לירדן. אך תחת לחץ העולם, נאלצנו מאז להחזיר רבים מהם.

האם אפשר לבצע גירוש המוני כשאינן קרבות?

הדבר אינו ניתן לביצוע בחשאי. העולם יסתכל. העולם יזעק. דווקא יידי ישראל, שהם אנשי-המוסר ברוב הארצות, יודעקו ראשונים.

גירוש כזה היה מביא לכידוד מוחלט וגמור של ישראל בעולם, הפיכתה למדינה מנודה ומזרחמת, עם כל הסכנות הכטחוניות והמדרי ניות הנוכעות מכך.

יש המאמינים כי אפשר להשיג גירוש בדרך פחות מרגיזה. הם אומרים: "פשוט נמאים עליהם את החיים. נחזיק אותם

מנזר סנטה-קטרינה

במצב כלכלי ירוד, ללא זכויות לאומיות ואזרחיות, ואז יבנו את הרמז ויסתלקו מעצמם תוך כמה שנים."

זוהי אשליה מפוכחת. יתכן שהעשירים יעזבו, אם יקבלו פיצויים. יתכן שחלק מן האינטליגנציה תחפש חיים חרישים בכויית ובגרמניה.

אולם עם שלם אינו עוזב את ביתו בגלל מצוקה פוליטית או כלכלית.

להיפך: שיעור הילודה יעלה בהכרח. שני תינוקות חדשים ימלאו את מקומו של כל מהגר ערבי.

★ ★ ★

ותרת הדרך הרביעית — להטיל מיסטר קולוניאלי על האוכלוסיה הערבית.

כלומר: לא להעניק להם אזרחות במדינה. לא לתת להם שום זכויות אזרחיות.

להשאיר אותם במדינה, בלי ברירה, אך לא להותיר להם שום חלק במדינה.

להתייחס אל השטחים המשוחררים כאל מושבה ישראלית, כדוגמת אלג'יריה הצרפתית בשעתו, תוך יישובם ושיכונם של המוני יהודים בהם.

להקים שכמ-עילית על הר-עיבל, וירושלים עילית על הר-הזיתים.

להשאיר את השיפוט הצבאי לאוכלוסיה הערבית.

לדבא כל סימן של מרי ומרד בעזרת חוקי-הירום דרקוניים. לשלוט בהם ביד חזקה. להפיץ קיע ארמות.

לייחד את הגדה, כפי שלא הצלחנו לייחד את הגליל.

זוהי, למעשה, דרך-מחשבתם של כל המטיי פים לסיפוח, במידה שהם חושבים ככלל.

השאלה היא: האם זה יצליח?

לשנה, שנתיים — בוודאי. אך מה יהיה המצב בעוד עשר שנים?

יחצר לחץ בלתי-נסבל מצד האוכלוסיה הערבית, שתתקרב במהרה ל-50%. היא תיעזר עלידי 100 מיליון ערבים מסביבנו, שיחלימו מהלם המפלה.

כדי לעמוד מול לחץ זה, יצטרך המישטר הפנימי בישראל עצמה, להשתנות.

המטיפים ל"יד חזקה" ירצו להטיל את מרותם על כל המדינה, כדי לפעול בייעילות. אחרי שיפעילו את חוקי-החירום באורח-קבע נגד מחצית אחת של האוכלוסיה, ייאלצו להפעילן גם נגד המחצית השניה, היהודית.

ישראל כולה תהפוך, בהדרגה, למושבה ישראלית.

זוהי הדרך לפאשיזם. הדרך למישטר של מבנה שוים יהודי בעולם לא ירצה לבוא אליה, ושטובי כוחותיו יגרו ממנה לארצות הרווחה.

תיחכן, כמובן, גם תגובה הפוכה. המישטר הקולוניאלי עשוי להימאס במהירות על הישראלים עצמם. יישמעו קולות שיציעו לתת לערבים כמה זכויות אנושיות ואזרחיות. בהדרגה יגיעו למעמד של אזרחים מלאים במדינה.

כמיקרה זה יוביל הפתרון הרביעי אל הפתרון הראשון: הפיכת ישראל למדינה דו-לאומית, במתכונת דמוקראטית מקובלת, בה ישלוט הרוב הערבי.

לכך מסכימים, גם ברגע זה, כל מדינות-ערב. על בסיס זה אפשר להשיג כיום שלום אפילו עם ראשי מישטר אל-בעת בדמשק. הם אמרו לי זאת בפירוש, לפני שנה.

מי רוצה בכך?

★ ★ ★

אם כן, מה רוצים המטיפים-לסיפוח? על מה הם חושבים, כשהם גואמים את נאומיהם הנלהבים?

חוששני שאין הם חושבים כלל. הם רוצים פשוט לעלות על גל פופולארי, העשוי לשאת אותם למעלה.

אין הם הראשונים בהיסטוריה האנושית שהובילו את עםם לאכדון מאחורי דגל של התנשאות לאומית, פטרוטיזם נכוב ומחשבה מבולבלת.

את הדוגמה האחרונה הציגו לנו, זה עתה, גמאל עבד-אל-נאצר והמלך חוסיין.

★ ★ ★

בשפה העברית, יש שורש למילים "סיפוח" ו"ספחוח". ולא במיקרה.

ספחת היא, לפי מלון גור, "נגע בעור הבשר... חתיכת בשר בולטת מהגוף". כלומר, משהו חולני הנספח לגוף.

קירכה זו לא נעלמה מעיני חז"ל. הם אמרו (יבמ' מז, ע"ב): "קשים גרים לישראל כספחת."

גופו של ציבור, גופה של מדינה, דומים לגוף האדם. גידול אינו תמיד סימן של בריאות. הגידול יכול להיות סימן של צרעת.

גידול המדינה בדרך של סיפוח פרימיטיבי עילול להביא לחורבנה בדרגה.

ומי שרוצה לשמור על אחדות ארץ-ישראל, ולקצור את קציר הנצחון — מוטב שיחפש דרך פחות פרימיטיבית, ולכן גם פחות פופולארית.

זוהי דרך הפדרציה — הדרך המעשית היחידה, המבטיחה את כטחון ישראל והתפתחותה, מבלי למהול את תוכנה וייחודה.